

The Transmission of the Lamp #10

Als het hart er klaar voor is komt de gast.

31 mei 1986 in Punta del Este, Uruguay.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Voor mij is het meest tragische verval van de hedendaagse mens dat hij al de verkeerde dingen waardeert. Ergens in het collectieve onbewuste moet er het idee zijn dat alle mooie dingen in het leven zonder meer te krijgen zijn – maar betalen we wel gigantisch voor alle niet essentiële dingen. We vereren de woorden van voetballers, filmsterren en politici, zonder enige appreciatie voor wijsheid.

Deze situatie is zo armzalig, hoe kunnen we de schoonheid van de kosmische uitbetaling die terug cirkelt naar de bron begrijpen als we in zo'n armoede zullen blijven? Zou U alsjeblieft licht willen schijnen op deze blokkades waar de mens mee heeft ingestemd, begraven in het onbewuste?

De echte waarden liggen niet in het onbewuste begraven – de echte waarden worden geopenbaard als je boven het bewuste uitgaat naar het super bewuste. Wat er in het onbewuste ligt begraven is wat het leven van de mens zo stompzinig maakt. Hij kan aandacht schenken aan de woorden van een voetballer, de woorden van een filmster, en zal de woorden van een wijze niet ter harte nemen. Onbewustheid is de kelder van de mind. In je onderbewuste liggen vele dingen begraven die uitdrukking vinden door je bewustzijn. Bijvoorbeeld, miljoenen mensen kijken naar bokswedstrijden en voetbalwedstrijden en raken er echt opgewonden van. En ze denken er nooit over na waarnaar ze kijken. Bij het boksen kijken ze naar volslagen gewelddadigheid. Maar er wordt genoten; dit is de uitdrukking van verborgen gewelddadigheid in jou.

De maatschappij heeft de mens met een absoluut verkeerde strategie opgezadeld. Het idee van de maatschappij is geweest, dat als je iets in de kelder weggooit, in de duisternis van het onbewuste, dat je er dan klaar mee bent. Dat is niet het geval. Je bent er niet klaar mee. Het zal in een andere vorm terugkomen – en met grotere hevigheid. En het zal steeds meer ophopen.

Een klein beetje boosheid is niet iets om je zorgen over te maken; het komt en het gaat. Maar als je boosheid blijft onderdrukken, dan komt er een punt dat het als een vulkaan wordt die klaar is om uit te barsten – bij elk excuus.

Onderdrukking is de manier geweest, de hele geschiedenis door, om de mens beschaafd te houden – maar in feite is het de oorzaak geworden dat de mens slechts oppervlakkig beschaafd is gebleven, met een vernislaagje beschaving. Door iemand een klein beetje te krabben zul je de barbaar tegenkomen, de primitieveling, het beest, allemaal in hem verborgen.

Al je spelletjes zijn, op een subtiele manier, een bevrediging van je verlangen te overwinnen. In de film zie je geweld, zie je moord, zie je verkrachting – en elke film die geen moord of verkrachting heeft, schijnt niet aantrekkelijk te zijn. Dit zijn de essentiële ingrediënten die aantrekkelijk zijn voor de mensheid.

In het onderbewuste liggen je verlangens te wachten om vervuld te worden, en dit is een indirecte manier om ze te bevredigen. Je identificeert je met de moordenaar of met de vermoorde. Je identificeert met de verkrachter of de verkrachte. En er gebeurt een beetje bevrijding. Dat is je vreugde bij het zien van een film, het lezen van een roman.

In Californië, op de universiteit van Californië, hebben ze ontdekt dat een jaar lang ononderbroken, altijd wanneer er een bokswedstrijd was, de misdaad gedurende die week met veertien procent omhoog ging boven het normale aantal.

Wat gebeurt er? Dingen die verborgen waren... de gewelddadigheid in het boxen ziende, begint de eigen gewelddadigheid op te komen – en die gewelddadigheid vermeerderde de misdaad met veertien procent boven het normale. Gedurende een week blijft het zo, en dan gaat het langzaam terug naar het normale.

Welnu, de regering weet het, dat boksen een misdaad gemaakt zou moeten worden, iets wat tegen de wet is. Maar het wordt niet gedaan omdat het boksen geld opbrengt voor de mensen die het

organiseren, het brengt geld voor de regering – en het schijnt dat iets legaal is zolang het geld binnen brengt.

In het onderbewuste zitten geen echte waarden want niemand heeft de echte waarden onderdrukt. Echte waarden hoeven niet onderdrukt te worden want ze zijn niet tegen iemand, ze doen nooit iemand kwaad. Het zijn de kwaliteiten van liefde en compassie. Maar de mens heeft ze niet ervaren, want ze zijn boven de bewuste mind.

Je zult boven je bewuste mind moeten gaan om enige glimpen te hebben van de glorierijke wereld van de ware waarden – waarheid, oprechtheid, liefde, vriendelijkheid, compassie, sympathie, gevoeligheid, appreciatie van schoonheid, gratie. Zij staan allemaal in een rij op je te wachten.

Maar de maatschappij heeft je in gevecht gebracht met het onbewuste, heel je dierlijke erfenis in het onbewuste dwingend; je moet het voortdurend met geweld blijven onderdrukken. Het is niet zo dat als je het eenmaal hebt onderdrukt, je ermee klaar bent; het blijft steeds opkomen, het wil expressie. En je hebt niets anders in je leven – enige creativiteit – waar je energie bij betrokken is, dus er is geen energie over om voor het onbewuste te gebruiken. Dus is het een vreemde situatie; alle creatieve dimensies zijn gesloten.

Over het super bewuste wordt in je opvoedingssystemen niet gesproken. Het enige waarover gesproken wordt is je bewuste mind, en dat de enige manier om iets verkeers uit de weg te krijgen is om het in het onbewuste te gooien.

Deze hele strategie is verkeerd. Daarom zit de maatschappij in zo'n verkeerde toestand, waar mensen leven maar niet echt levend zijn. Het zijn bijna wandelende lijken. Vanaf de wieg tot het graf zijn ze iedere dag gaan ze gewoon langzaam dood. Het is een lange dood, een zeventig jaar lange dood. Het kan geen leven genoemd worden – want geen bloem bloeit, geen lied ontstaat, geen schoonheid wordt gecreëerd.

Je verrijkt het leven niet. En onthoudt het als een fundamentele wijsheid: tenzij je het leven verrijkt, zul je het niet hebben. Als je leven hebt, moet je het leven verrijken; je moet de wereld beter achterlaten dan je haar gevonden hebt. Maar nu lijkt het wel alsof je de wereld donkerder achterlaat, mistroostiger, droeviger, ellendiger. De oude strategie moet opgegeven worden – absoluut achtergelaten, zonder enige uitzondering.

Een paar beginselen moet je onthouden. Het onderbewuste heeft geen manier om enige inhoud direct uit zichzelf vrij te laten. Het heeft geen deuren. Het is een kelder. Alles wat er uit gaat, moet eerst naar de bewuste mind toe. De bewuste mind is de deur.

Op dezelfde wijze heeft de super bewuste mind ook geen deuren. Voor alles wat zich wenst uit te drukken moet het naar de bewuste mind komen. De bewuste mind is je benedenverdieping. Alleen van daar uit kan er iets uitgaan

Dus het eerste is: het onderbewuste moet leeggemaakt worden. Maar we zijn zo bang om het leeg te maken, omdat het allerlei lelijke trekjes heeft. Hoe moet je de gewelddadigheid lozen die daar is, de woede, de droefheid... allerlei soorten zorgen die je daar gedumpt hebt omdat je niet in staat was die te ontwarren? Hoe ga je die naar het bewuste brengen? En als het gebeurt, wat ga je er dan mee doen?

Het onderbewuste is niet geïnteresseerd in het object van de gewelddadigheid, het is alleen maar geïnteresseerd om van de gewelddadigheid af te komen. Je kunt gewoon op je kussen slaan, en je zult een enorme opluchting voelen. Het zal je een beetje gênant overkomen, dat je op het kussen slaat want het kussen heeft je niets misdaan. Je vindt jezelf erg beschaafd, erg verfijnd, intelligent – en wat doe je nu door op een kussen te slaan die jou niets heeft misdaan? Het is geen kwestie of het kussen je iets heeft gedaan of niet, maar door erop te slaan zal het de gewelddadigheid in jou bevrijden, want gewelddadigheid heeft niets te maken met het object. Of je nu iemand slaat of je slaat op een kussen, dat maakt daar geen verschil voor uit. Of je nu een persoon dood maakt of je maakt een teddybeer kapot, dat maakt niet uit. Maar het dood maken moet gebeuren.

In vele primitieve maatschappijen offeren ze zelfs vandaag nog koeien die van modder zijn gemaakt aan hun goden – in een groot feest. En ze offeren andere dieren – zelfs mensen – maar die zijn allemaal van modder gemaakt. En het vreemdste aan deze primitieve maatschappijen betreft: er is geen gewelddadigheid, mensen vechten niet, ze hebben geen energie om te vechten. Ze hebben iemand 'gedood'. Het idee om te doden is niet langer aanwezig.

Er zijn maatschappijen in de wereld waar zelfs een droom als waar wordt aangenomen. Het zit iets waars in. Sigmund Freud is er het bewijs voor. Maar deze maatschappijen hebben duizenden jaren lang een veel beter psychoanalyse gedaan – en het zijn arme primitieven die niet weten wat ze doen. Als iemand in 's nachts droomt... Deze mensen dromen zelden. Dromen zijn er omdat je gedurende de dag dingen hebt onderdrukt. Je wilde naar een mooie vrouw kijken, maar jouw vrouw was bij je en je kon niet naar die vrouw kijken. In de droom zal die vrouw verschijnen.

In deze primitieve maatschappijen is er geen systeem van onderdrukking. Als iemand een ander aardig vindt, gaat hij naar diegene toe en zegt: 'Jij bent mooi en ik vind je erg aardig.' Die persoon kan zelfs een vreemdeling zijn. Maar als iemand droomt is het eerste wat gebeurt dat de ouderen van de samenleving zich verzamelen, en hij moet de droom aan hen opbiechten.

Als het iets groot is wat diegene heeft gedroomd, als hij heeft gedroomd dat hij iemand heeft beledigd, dan moet hij naar die persoon toe om zich te verontschuldigen en snoep en vruchten als geschenk uit vriendschap brengen, omdat hij hem in de droom had beledigd. Het zal ons als absoluut absurd overkomen, want in een droom is het jouw zaak wat je doet. De ander weet niet dat jij hem hebt beledigd. Dat is niet het punt, dat de ander het niet weet. Het punt is dat je een zekere vijandschap tegenover de persoon hebt die in je droom naar boven komt, en het is beter om de zaken in orde te maken. Ga naar de persoon om je te verontschuldigen, bied hem een geschenkje aan – en de droom zal nooit meer terugkomen.

Een koning van Egypte had tegen zijn hof en het hele koninkrijk gezegd dat de doodstraf er op stond als er iemand in zijn droom kwam. Dat is nou echt absurd. Mensen waren zo bang – maar wat kun jij er aan doen als je in zijn droom verschijnt? Dat is eigenlijk zijn probleem. Jij bent niet in zijn droom gegaan. En hij heeft een paar mensen ter dood gebracht omdat hij ze, ondanks de waarschuwing, in zijn droom had gezien.

Waarom zou iemand zijn slaap verstoren? En hij was een monarch met alle macht over leven en dood. Hij maakte mensen dood.

Het hele koninkrijk zat in angst dat ze op elk moment gedood konden worden – zonder iets mis te hebben gedaan. En ze hadden niets te maken met zijn droom. Zijn droom is zijn droom, want het was zijn probleem. Maar wie ging dit tegen hem zeggen?

Die primitieve mensen zijn heel veel intelligenter, veel onschuldiger. Die maatschappij waar dromen als waar worden aangenomen, waar je iets bewust moet doen zodat een lelijke droom niet bij je komt en je waardigheid vernietigt, heeft nooit in zijn hele geschiedenis enige oorlog gekend. Zijn kleine stammen hebben nooit met elkaar gevochten – er is in die zin geen gewelddadigheid. Niemand vecht met elkaar. Als zelfs in een droom iemand je beledigt of jij beledigt iemand en het wordt bewust geregeld, is het onmogelijk om enig geweld te hebben. Mensen zijn uitermate simpel.

Het onbewuste heeft gewoon valse objecten nodig om van zijn rommel af te komen. Er is geen reden om iemand te doden. Je kunt een beeld stuk maken, een foto verscheuren, je kunt een foto verbranden – en tot rust komen.

En langzaam, wat er ook in je dromen komt of in je bewuste staat naar boven komt uit het onbewuste, maak er een realiteit van zodat je er vanaf bent. Onderdruk het niet. Denk niet 'dit is verkeerd en ik kan dit aan niemand laten zien.' Het zal een wond worden en uiteindelijk een kanker. Verlos je ervan.

In je eigen kamer kun jij je ervan bevrijden, op elke manier die je wilt. Dynamische meditatie was voornamelijk als hulpmiddel gegeven om het onbewuste zich te helpen ontladen. Het Indonesische latihan doet hetzelfde.

En als eenmaal het onbewuste compleet schoon is en er geen energie verspild wordt in onderdrukking, begint dezelfde energie zich naar boven te bewegen – want onthoud dat energie niet statisch kan blijven. Het moet bewegen. Nu er geen werk meer in het onbewuste is, begint het naar boven te bewegen naar de lichtere ruimten in je, en daar zul je echte waarden vinden die een mens een mens maken en hem voorbij het dierlijke brengen.

Ook wat je in het super bewuste ervaart moet naar het bewuste gebracht worden en moet naar gehandeld worden. Denk niet alleen geweldige gedachten, ervaar niet enkel schoonheid – laat je ervaringen daden worden, creativiteit. Doe er iets mee. En als je begint er mee te werken zul je merken dat intensere kwaliteiten je binnenstromen.

Gewoon een gedicht schrijven kan een grote bron van energie in je losmaken. Een mooie daad verrichten, elke daad van medeleven, overvloedig uitdelen wat je hebt, aan wie dan ook.... En je super bewuste zal steeds meer naar het bewuste komen. Nu heeft het een deur om naar de wereld te komen.

En als het superbewuste compleet leeg is, dan laat het collectieve superbewuste zijn grote verborgen schatten los. En wanneer het collectieve superbewuste leeg is ben je tot de uiterste glorie, het kosmisch bewuste gekomen.

Vanuit deze kosmisch superbewuste mind begint elk van je bewuste daden een geur van bovenaardsheid, van goddelijkheid te krijgen. Wat je ook aanraakt wordt goud, wat je ook zegt wordt waarheid. Elk van je bewegingen in het leven creëren rimpelingen van schoonheid, vreugde, extase, die tot het verste einde van het bestaan zullen gaan, miljoenen mensen rakend die je nooit hebben gekend en je misschien nooit zullen kennen – maar die je vreugde zullen delen.

Je zult het misschien soms gevoeld hebben: je zit, voelt je goed, en plotseling wordt je verdrietig en je weet niet waarom. Het is omdat iemand dichtbij je rimpelingen van droefheid loslaat, en ze zijn sterk genoeg om impact op jou te hebben.

We zijn erg gevoelige wezens. Zoals de antenne van je radio pakken we elk golfje wat dichtbij ons komt op – hele subtiele deiningen.

De meeste tijd lijden jullie de ellende van andere mensen en slechts een enkele keer geniet je de vreugde van een ander – want droevig en ellendig zijn er velen, en vreugdevol en gelukkig zijn er maar een paar, erg zeldzaam.

Als je dit kunt begrijpen, zul je ook een zekere afstand voelen als je droefheid bemerkt. Het zal misschien niet eens met jou te maken hebben. Als je een bepaald geluk ondergaat, een bepaald plezier, hoeft het ook niets met jou te maken hebben. Je kunt een bepaalde afstand bewaren en je kunt deze gevoelens gadeslaan – en deze gevoelens bekijkend zal je helpen om je eigen bronnen te vinden.

De mens is geboren met grote schatten, maar hij is ook geboren met de hele dierlijke erfenis, en op de een of andere manier moeten we ons van de dierlijke erfenis zien te ontdoen en een ruimte scheppen voor de schat om naar het bewuste te komen en haar uit te delen, want dat is een van de kwaliteiten van de schat: hoe meer je uitdeelt, des te meer heb je het.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Heeft u nu gesuggereerd dat het nu tijd is om mijn negatieve emoties uit te leven, want in het verleden stond ik mezelf nooit toe om die openlijk te tonen? Ik herinner me een groepservaring, jaren geleden, waarin een van de oefeningen was om op je eigen manier bepaalde emoties uit te drukken, en ik niet in staat was iets uit te drukken behalve boosheid. Misschien wist ik niet echt hoe zulke emotie aanvoelden, op een bewuste manier; ik stond mezelf niet eens toe te erkennen dat deze emoties er waren. Ik probeer de stukjes samen te voegen van deze puzzel. Ben ik op het juiste spoor?

Arpita, onthoud op de eerst plaats dat je me niet verkeerd moet begrijpen. Ik heb gezegd; 'Druk je negatieve emoties uit.' Ik heb niet gezegd 'In het openbaar.' Zo komen de dingen vertekend over.

Als je nu boos op iemand bent en je begint je boosheid te tonen, zal de ander niet als een Gautama Boeddha stil blijven zitten. Hij is geen marmeren standbeeld; hij zal ook iets doen. Jij zal boosheid tonen, hij zal boosheid uitdrukken.

Het zal meer boosheid in jou creëren – en evenzo boosheid en gewelddadigheid van de andere kant, en met meer hevigheid. En dan zul je er steeds meer in willen gaan, omdat je verteld is het uit te drukken.

Ja ik heb je gezegd het uit te drukken – maar ik bedoel niet in het openbaar. Als je boosheid voelt, ga naar je kamer, sluit de deur af, sla op het kussen, ga voor een spiegel staan, schreeuw naar je spiegelbeeld, zeg dingen die je nooit tegen iemand gezegd hebt en altijd al had willen zeggen. Maar het moet privé gebeuren, anders komt er geen einde aan. Dingen blijven in een kring ronddraaien en we willen dat ze eindigen.

Dus op het moment dat je enig negatief gevoel ten opzichte van iemand hebt, gaat het niet om die andere persoon. De kwestie is dat jij een bepaalde energie van boosheid hebt. Die energie nu moet in het universum verstrooid worden. Je moet het niet in jezelf onderdrukken.

Dus wanneer ik zeg, 'druk het uit,' bedoel ik altijd in afzondering, als je alleen bent. Het is een meditatie, het is geen gevecht. Als je droevig bent, ga in je kamer zitten en voel je net zo bedroefd als je maar kunt – het kan geen kwaad. Wees werkelijk verdrietig en kijk hoe lang het blijft. Niets blijft eeuwig; spoedig zal het voorbij gaan. Als je wilt huilen, huil – maar doe het privé.

Deze dingen hebben niets met anderen te maken. Alles is jouw probleem; waarom het iets openbaars maken? En op die manier zal het ook niet helpen maar integendeel, het zal versterkt worden.

Dus elke dag, voordat je gaat slapen, ga een uur op je bed zitten en doe allerlei soorten gekke dingen die je wenste te doen, die mensen doen als ze boos zijn, gewelddadig zijn, destructief. En dat betekent niet dat je destructief moet zijn ten opzichte van waardevolle dingen; gewoon papier in kleine stukjes scheuren en ze overal in het rond strooien – en je kent het verhaal.

Vernietig wat je wilt, het kan waardeloos zijn – maar alles moet in je afzondering gebeuren, dus als je naar buiten komt, ben je fris.

Als je iets in het openbaar wilt doen, doe dan wat ik je vertelde over die primitieve mensen. Je kunt naar diegene gaan waar je boos op was en tegen hem zeggen: 'Ik ben, in mijn eentje boos op je geweest. Ik schreeuwde naar je, beledigde je, ik zei lelijke dingen tegen je; vergeef me alsjeblieft. Maar het was allemaal in afzondering gedaan, want het is mijn probleem; het heeft niets met jou te maken. Maar in een zekere zin was het naar jou gericht, en je was er je niet bewust van; vandaar dat een verontschuldiging nodig is.'

Dit moet in het openbaar gebeuren. Dat zal mensen helpen om elkaar te helpen. En die persoon zal niet boos zijn; hij zal zeggen: 'Het is niet nodig je te verontschuldigen. Je hebt me niets aangedaan. En als je nu opgelucht bent, was het een goede oefening.'

Maar breng je negatief zijn, je lelijkheid, niet in het openbaar; anders creëer je grotere problemen bij het trachten de kleine problemen op te lossen. Wees werkelijk erg voorzichtig. Al het negatieve moet privé blijven, in je alleen zijn. En als je enige openbare verklaring erover wenst te maken – omdat er iemand in je mind was waar je haat tegenover voelde, die jij doodde terwijl je het papier verscheurde – ga naar hem toe en vraag hem nederig om vergeving. En hier kun je mijn andere benadering zien in vergelijking met de zogenaamde Westerse therapieën. Ze hebben niet... hun opluchting is tijdelijk. Maar begrijp voor eens en voor altijd dat het elk probleem van jou is dus dat het privé opgelost moet worden.

Ga niet je vuile was buiten hangen. Dat is niet nodig. Waarom onnodig andere mensen erbij betrekken? Waarom onnodig een lelijk beeld van jezelf scheppen?

Ik moet denken aan een vreemde verhaal. Er was een grote conferentie – een wereld conferentie van psychologen, psychiaters, therapeuten en alle andere richtingen die de mind van de mens behandelen. Een bekend psychiater was een verhandeling aan het voordragen, maar hij kon niet verder lezen want zijn aandacht werd voortdurend afgeleid door een jonge vrouwelijke psychiater die op de eerste rij zat en bij wie een oude lelijke kerel voortdurend met haar borsten speelde. En het

leek haar helemaal niet te deren.

Hij kon zijn voordracht nietop lezen. Hij probeerde die vrouw en die oude man achter het papier te verbergen, maar hij vergat welke regel hij aan het lezen was en raakte zo in de war dat hij tenslotte zei: 'Het is onmogelijk.'

De conferentie kon niet begrijpen wat er onmogelijk was en waarom hij zich op zo'n manier gedroeg. Hij was nooit zo Hij is een erg systematische denker en vandaag slaat hij er nonsens uit. Hij leest een halve zin en dan een andere die er geen verband mee heeft, en dan komt er een ander blad, en nu zegt hij: 'Het is allemaal in de war geraakt en ik kan niet ...'

En hij wilde niet naar de vrouw kijken die precies voor hem zat. Iemand stond op en zei: 'Wat is er aan de hand? Waarom stel je jezelf aan als een dwaas?'

Hij zei: 'Ik stel me helemaal niet aan als een gek. Deze jonge vrouw doet helemaal niets, terwijl die oude lelijke kerel met haar borsten speelt.'

De jonge vrouw zei: 'Maar dat is niet jouw probleem. Jij moet je voordracht doen. Zelfs ik vat het niet als mijn probleem op. Het is zijn probleem, dus waar zou ik me zorgen om maken?'

Hij heeft een onderdrukte seksualiteit; misschien kon hij niet lang genoeg aan zijn moeders borst blijven. En hij is nog steeds, op zijn leeftijd... hij moet wel tachtig zijn. En hij doet me geen kwaad. En het is niet mijn probleem, dus waarom zou ik hem stoppen?'

Het is ook niet jouw probleem; waarom zou jij er verstoord door raken? Het is gewoon zijn probleem. Hij zou in therapie moeten – en hij is zelf een groot psychiater. Hij is in feite mijn leraar.'

Maar wat de vrouw zei, 'wat hij doet – het is niet mijn probleem,' vereist een erg geïntegreerde persoonlijkheid, een messcherp inzicht dat het zijn probleem is hoewel hij iets met haar doet.

Ze vervolgde: 'Waarom zou ik verstoord zijn? De arme kerel lijdt aan iets uit zijn jeugd, en het schijnt dat hij nooit enige kans heeft gevonden... en nu staat hij bijna met één been in zijn graf. Als ik hem enige bevrediging kan geven, kan dat geen kwaad. Hij doet me helemaal geen kwaad – maar ik ben verbaasd waarom jij je voordracht niet kon doen. Jij schijnt achter deze oude kerel te staan. Jij hebt ook hetzelfde probleem.'

En dat was ook zo. Die man had ook hetzelfde probleem; anders was er niets geweest om zich zorgen over te maken. Hij zou zijn verhandeling voorlezen en de oude man laten doen wat hij doet, en als de jonge vrouw hem niet tegenhoudt, zelf geen notitie van hem neemt, is het zeker niet zijn aangelegenheid.

Als mensen hun eigen problemen voor zich houden en ze niet overal om zich heen zouden verspreiden... want dan worden ze als maar groter.

Wat deze oude man nou nodig heeft is gewoon een baby melkflesje, zodat hij in de nacht in zijn eentje de lauwwarme melk kan opzuigen en ervan kan genieten. En in de duisternis, of het nu een tepel of slechts een rubberen speen is maakt niet uit. Alles wat hij nodig heeft is een klein baby melkflesje iedere nacht zodat hij vredig zonder probleem kan sterven. Maar hij gooit het op een arme vrouw die er niets mee te maken heeft. En dat niet alleen: iemand anders die er absoluut buiten staat wordt erdoor verstoord, omdat hij ook hetzelfde probleem heeft.

Houd gewoon je privé problemen voor jezelf. Geen enkele groepstherapie kan veel helpen, want wat je ook in de groep doet kun je niet in het openbaar doen. En de groep kan niet je hele leven worden; uit de groep zul je weer in dezelfde moeilijkheid zijn.

Wat ik je geef is een eenvoudige methode die je zelf heel makkelijk kunt doen. Maak je onbewuste schoon en treed andere mensen tegemoet – met een zachter gezicht, helderder ogen, meer menselijke daden.

Dus alles is in orde Arpita, versta me alleen niet verkeerd. Je hebt dat woord 'publiekelijk' gebruikt; het is niet een zaak van het publiek, het is jouw probleem. Waarom het publiek ermee opzadelen? Ze hebben hun eigen problemen. Laat hen privé hun eigen problemen aanpakken. In andere opzichten ben je op het juiste spoor.

Druk je uit. Vind een manier om je zonder veel kosten, zo economisch mogelijk te uiten – maar altijd als je alleen bent zodat jij alleen de lelijkheid kent die je eruit hebt gegooid.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Was U zich bewust van Uw vroegere levens voordat U verlicht was?

Ja.

Vraag 4

Geliefde Osho,

Ofschoon U bijna verlicht geboren bent, bij het luisteren naar Uw verhalen over Uw jeugd, krijg ik nooit de indruk dat U uzelf als een spirituele zoeker zag. Was U op zoek naar verlichting, of was verlichting een bijproduct van een feilloos besluit om nooit een compromis te sluiten over wat U als waarheid beschouwde?

Er zijn dingen die nooit direct gezocht kunnen worden. Hoe waardevoller iets is, des te indirecter moet je het benaderen. In feite moet je iets anders doen wat eenvoudig de situatie rondom je klaarmaakt – waarin dingen als verlichting, waarheid, kunnen gebeuren.

Je kunt niet gaan zoeken en op weg gaan naar de waarheid. Waar moet je naar toe? Kabul? Kulu-Manali? Kathmandu? Goa?... en dan terug naar huis. Alle zoekers naar waarheid gaan deze weg en komen terug thuis en lijken nog gekker dan voorheen. Ze hebben helemaal niets gevonden.

Waar wil je naar toe om de waarheid te zoeken? Je kent de weg niet, er is geen kaart, er is geen richtingaanwijzer beschikbaar. Niemand weet hoe, waar, wanneer het mogelijk is om de waarheid te realiseren.

De echte zoeker naar waarheid zoekt nooit de waarheid. Integendeel, hij probeert zichzelf te ontdoen van alles wat onwaar, onecht, onoprecht is – en als zijn hart bereid is, gezuiverd, dan komt de gast. Je kunt de gast niet vinden, je kunt niet achter hem aangaan. Hij komt naar jou; je moet er gewoon op voorbereid zijn. Je moet de juiste houding ervoor hebben.

Ik ben nooit spiritueel geweest in de zin zoals jullie het woord verstaan. Ik ben nooit naar tempels of kerken gegaan, of geschriften gelezen, of bepaalde oefeningen gedaan om de waarheid te vinden, of God vereerd of tot God gebeden. Dat is helemaal niet mijn weg geweest. Dus je kunt zeker zeggen dat ik niets spiritueels deed. Maar voor mij heeft spiritualiteit een totaal andere connotatie. Het vraagt een eerlijke individualiteit. Het staat geen enkele soort afhankelijkheid toe. Het schept een vrijheid voor zichzelf, wat het ook kosten mag. Het is nooit in de massa maar alleen, want de menigte heeft nog nooit de waarheid gevonden. De waarheid is slechts in het alleen zijn van de mens gevonden. Dus mijn spiritualiteit heeft een andere betekenis dan jouw idee van spiritualiteit. Mijn jeugdverhalen – als je ze kunt begrijpen – zullen op een of andere manier naar al deze kwaliteiten wijzen. Niemand kan ze spiritueel noemen. Ik noem ze spiritueel, want aan mij hebben ze alles gegeven waar een mens naar kan verlangen.

Als je naar mijn jeugd verhalen luistert moet je proberen er een soort kwaliteit uit te halen – niet enkel het verhaal maar enige intrinsieke kwaliteit die als een dunne draad door al mijn memoires loopt. En die dunne draad is spiritueel.

Spiritueel betekent volgens mij gewoon je zelf vinden. Ik stond nooit iemand toe dit werk namens mij te doen – want niemand kan dit werk namens jou doen; je moet het zelf doen. En je kunt het ook niet direct doen, je moet een zeker milieu scheppen waarin het kan gebeuren. Het is een gebeuren; verlichting, bevrijding, bewustwording, realisatie – al deze woorden wijzen absoluut naar een ding en dat is een gebeuren.

Dat schept een soort angst in veel mensen: 'Als het een gebeuren is, wat worden wij dan verondersteld te doen? Als het zal gebeuren, dan zal het gebeuren.'

Dat is niet zo. Het is een gebeuren, maar je kunt veel doen om de grond voor te bereiden zodat het kan gebeuren. De grond voorbereiden kan niet spiritueel schijnen aan diegene die het niet begrijpen. Maar het moet wel spiritueel zijn want de verlichting vond plaats.

Het einde bewijst dat welke middelen ook er gebruikt werden substantieel juist waren. Het is het doel dat bewijst of de weg die gevolgd werd juist was.